

Maurits 'ons kind'

Eerste druk, september 2012
© 2012 Raoul Fenijn-Rammeloo

Auteursfoto: Lotte Leliveld-Mous
Omslagillustratie: Mirjam Bezemer-Witzand

ISBN: 978-90-484-2585-3
NUR: 402

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

MAURITS
'ons kind'

Raoul Fenijn-Rammeloo

Voor de liefde van mijn leven

MAURITS
'ons kind'

Dit verhaal is op waarheid gebaseerd.
Alle personen hebben gefingeerde namen.
Mocht het zo zijn dat iemand toch dezelfde naam heeft, berust dit
op louter toeval.

Vier maten glimlach
Vier maten droef
Vier maten sofa
Vier maten poef
Vier maten blij zijn
Vier maten rouw
Dat is m'n liedje voor jou

De Appels Op De Tafelsprei, Toon Hermans

Ik steek een sigaret op en zuig de rook zo diep mogelijk naar binnen, tot in het diepste van mijn miljoenen longblaasjes. De nicotine doet gelijk haar werk. De duizeligheid en de pijn die ontstaan probeer ik te negeren. Het is voorbij. Ijsberend met hevige handgebaren loop ik door de woonkamer en kom uiteindelijk tot stilstand voor de gesloten melkglazen tussendeur die doorgang geeft tot de hal met het trap-pengat. De deur laat op dit tijdstip van de dag alleen lantaarnlicht en schimmen door. Ik sta zo dichtbij dat elke uitademing een waterdampkringetje maakt op het nog koele matte glas, wat snel oplost. De ene keer is de condenskring groter dan de andere. Ik zie mezelf en Pieter in de weerspiegeling. Pieter zit bewegingloos in de zwarte tweezitter die naast de dieprode canapé staat en staart met grote, ietwat vochtige ogen voor zich uit, richting de vloer. Hij houdt zijn handen voor zijn mond, zijn vingertoppen tegen elkaar en hij zegt niets. Het huis voelt ineens killer aan dan even daarvoor en de kleur van de tulpenbos op tafel lijkt valer, nu meer oudroze. Zelfs kleine Meeüs lijkt te begrijpen dat ze nu even niet om aandacht moet vragen en krult zich sierlijk in haar mandje onder de zacht brandende gashaard. Buiten is het donker en het enige geluid wat hoorbaar is, is het getik van de motregen, zachtjes tegen het raam van de tuindeuren en de snelle tred van een voorbij wandelende dame op hakken. Het is echt voorbij. Er valt wat as van mijn sigaret op de grond. Ik kan het allemaal nog niet goed bevatten en als ik naar Pieter kijk, begrijp ik, hij ook niet. Het doet pijn, al kan ik niet precies aangeven waar. Ik huil niet. Het verdriet is te groot, de situatie te onwerkelijk. Het verdriet is zo groot dat tranen geen enkele meerwaarde zouden hebben. Een intense leegte neemt bezit van mij. Het boek 'Maurits' is voorgoed gesloten.

DEEL EEN

Hoofdstuk 1

‘Wie ben ik?’ Al lange tijd vraag ik mezelf dit af. Zoveel jaren verder en ik weet het soms nog steeds niet. Bijna twintig jaar geleden kreeg ik de naam Rafael, alhoewel ik alleen zo genoemd word op een officieel moment, als men serieuzer tegen me wordt of boos op me is. Ik ben geboren in een klein vestigingsstadje – eigenlijk meer een dorp, al wil dat niemand hier geweten zijn – in het pittoreske Oost Zeeuws-Vlaanderen. Het stukje Nederland wat lang geleden gevangen werd tussen de Westerschelde en de Belgische grens. Ver weg van de Randstad met zijn torenflats en met zijn verkeersknooppunten. Mijlen weg, althans van de Nederlandse, drukke dagelijkse lange files en van onze rumoerige multiculturele hoofdstad met overvolle pleinen en overvolle terrassen. Die terrassen en drukte zoeken we hier op in Antwerpen, in Gent of in Brugge. Rustig en lief is Zeeuws-Vlaanderen. Het is daar waar ik niet opval, of juist heel erg. Ik ben anders. Iedereen ziet het en iedereen weet het. Ik groei op in een kast en deze zit potdicht. Ik speel als kind in de poppenhoek vader en moedertje. Ik ben de moeder met een bebloemde jurk aan uit de houten verkleedkist en een pruik op met lang haar in een dikke vlecht. Ik kook al roerende in een pot in het plastic keukentje het onzichtbare eten. Ik ga naar de lagere school, waar ik als een zeemeermin op de gele lijn tijdens de gymnastiekles zit te wachten, totdat ik als laatste gekozen word. Ik heb alleen vriendinnetjes en ik ben me van geen kwaad bewust dat ik anders ben. Dat komt pas met de jaren. Ik zit niet op voetbal en niet op judo. Ik maak het liefst een mooie radslag waarbij ik mijn benen als de wieken van een molen keurig in bedwang hou om vervolgens kaarsrecht weer tot stilstand te komen. Met mijn borst vooruit maak ik met mijn hoofd een knikje naar de denkbeeldige jury. Het pesten begint. Door het roepen van vervelende woorden en af en toe een duw. Ik volg het voortgezet onderwijs vijf minuutjes fietsen vanaf mijn ouderlijk huis. Ook daar gaat het pesten en kleineren verder. Het kleineren is het ergst. Hoe ik mijn best ook doe, mijn binnenste wint het van de buitenkant. Ongemerkt zing ik ondertussen alle platen van ABBA foutloos mee en ligt mijn interesse bij musi-

cal en mode. Ik weet nu dat ik anders ben. Vanbinnen schreeuw ik. Niemand kan mij verstaan. Mijn grote geheim kan ik met niemand delen. Na moeizame mavojaren behaal ik mijn diploma, met mijn hakjes over de sloot. Ik moet net als leeftijdsgenoten keuzes maken die belangrijk zijn voor de rest van mijn leven. Waar ben ik nou echt goed in? Ik ben lief, veel te lief. Zorgzaam en behulpzaam.

Ik besluit verpleegkundige te worden, net als mijn moeder in haar jonge jaren. Studeren aan de mode- of kunstacademie of opgeleid worden voor het Scapino Ballet had ook goed mogelijk geweest. Zelfs visagist lijkt me leuk. Hoe duidelijk alles ook is voor iedereen en voor mezelf, ik ontken alles. Ik kan het niet verkroppen dat ik de pesterijen mijn gehele leven zal moeten aanhoren omdat ik anders ben. In het vroege kille voorjaar van 1993 word ik leerling-verpleegkundige in een wat grotere stad in het Zeeuws Vlaamse land. Wat een verademing. Er zijn hier jongens en vast ook meisjes die hetzelfde zijn als mij. Ik zie het aan de blik in hun ogen en aan hun loopjes. Ik zie het aan de manier hoe ze bewegen en soms aan hun flamboyante kledingkeuze. Ik merk aan het oogcontact dat dit anders is dan anders. Dit oogcontact duurt langer dan twee seconden. Alleen ben ik natuurlijk nog niet zo. Nee, de mooiste meisjes lopen aan mijn zij en ik zie er picobello uit als we op stap gaan. Te picobello. De kast staat wel al op ontploffen, maar als ik maar hard genoeg roep dat het niet waar is, blijft die verschrikkelijke kast op slot. Het lijkt wel of er tientallen, misschien wel honderden ijzeren kettingen te strak door de sloten heen zitten geweven en zo de kast tot een vacuüm trekt. Ik stik bijna.

Het wordt september van het daaropvolgende jaar en mijn opleiding verloopt voorspoedig. Algehele chirurgie en orthopedie heb ik afgerond. Mijn derde stageafdeling doet zich voor. Interne geneeskunde. Zoals op een interne afdeling worden hier de patiënten verpleegd met onder andere de ziekte van Crohn, galsteenlijden of met een bepaald type diabetes mellitus. Tevens worden er verschillende soorten longproblemen behandeld. Bleu en verlegen stel ik de eerste dag mezelf aan iedereen voor van het nieuwe team. 'Hoi, ik ben John,' zegt hij

en hij steekt zijn hand uit. Ik kijk in de bruingroene ogen van het besnorde gezicht van een man. Ik verdrink bijna in deze ogen. Hij is dertig, schat ik en hij ziet er stoer uit. Hij heeft kortgeknipt donkerblond haar waar wat gel of wax in zit, wat maakt dat zijn haar sportief piekerig op zijn hoofd staat. Er steekt een te egaal gebruinde arm mijn richting uit. Zonnebank, denk ik, ondanks de zomermaanden, als ik zijn hand schud. Hij draagt net als alle anderen een wit uniform met een lichtgrijze bias. Wat er vervolgens gebeurt, overvalt me. Het gaat niet in een razend tempo. Juist enorm vertraagd. Mijn ademhaling stokt, ik stotter mijn voornaam en alle verschijnselen van verliefdheid passeren de revue. Vier jaar geleden toen ik vijftien was, kreeg ik mijn eerste kus van een meisje. Gewoon, omdat het zo hoorde. Ik werd ouder en wilde per se voelen wat ik hoorde te voelen. Maar nu is het anders. Alles waar iedereen het in de pubertijd over heeft gehad, voel ik nu ook. Voor het eerst echt. De gehele kast is aan het schudden en staat bol en strak van gierend testosteron. De verroeste kettingen rond de kast rammelen en het stevige eikenhout begint scheuren te vertonen op de plaatsen waar de metalen kabels schuren. Kleinigheid is wel dat hij waarnemend hoofdverpleegkundige is. En wat voor een! Ik voel hoe ik op slag hopeloos verliefd word en straal dat voor mijn gevoel niet uit. Maar ik ben toch niet zo? Hoe gaat het dan nu verder? Ik heb toch verkering met Barbara? In mijn hoofd ontstaat een vreselijke chaos. En ik kan er met niemand over praten. Praten daar staat de doodstraf op! Praten zal mijn gehele leven veranderen.

Ik ben drie weken achttien als ik het ouderlijk huis verlaat. Ik verhuis naar een kamer dichterbij het ziekenhuis. Het is een gefuseerd, perifeer streekziekenhuis wat zo'n vijf jaar bestaat. Het is modern en klein maar heeft veel verschillende specialismen. Ik woon in deze tijd in de zogenaamde verpleegstersflat. Dit is een kamercomplex voor verzorgenden en verpleegkundigen in opleiding, om zo dichtbij hun verzorgingscentrum of ziekenhuis te kunnen wonen en om intern de opleiding te kunnen volgen. Men ziet ze steeds minder vaak, maar in de tijd waar nonnen en diaconessen de scepters zwaaiden, was het een heel gebruikelijk iets. Ik woon in de najaren daarvan, hier heerlijk op